

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Allà on hi ha l'alta política

Dissabte es va inaugurar a Terrassa la 20a edició del festival BarnaSants de cançó d'autor, amb un concert d'homenatge a l'Ovidi Montllor, ara que també fa 20 anys que va morir. Toti Soler, Joan Massotkleiner i Gemma Humet van brodar una vetllada d'una força musical, poètica i política poc habitual en els temps que corren. I, a més de l'Ovidi, hi vam poder escoltar Salvat-Papasseit, Andrés Estellés, Sagarra, Bonet, Martí i Pol i Pere Quart.

QUE ELLECTOR no pateixi, que no faré de crític musical. Si menciono el concert és per sostenir una d'aquestes intuïcions que et ronden pel cap, imprecises, fins que un fet –en aquest cas, el concert– les precipita i prenen la solidesa necessària per poder-les explicar. La idea: al discurs polític, als debats polítics, a l'estratègia política, als programes polítics, els manca substrat cultural. Vull dir que els falta poesia, música, cançó, dansa, literatura, teatralitat i posada en escena, profunditat plàstica i estètica. A la veu de la política, definitivament, li caldria una parla de més qualitat i rigor.

EN GENERAL, LA POLÍTICA s'expressa de manera autoreferenciada. Parla amb rudesia del poder i de les seves lluites. Promet i desqualifica amb una pobresa argumental que fa plorar. Anuncia pactes i ruptures amb una aspror formal que te'n fa desconfiar. Gens d'humor, i cap ironia si no és per ferir l'adversari. L'apel·lació a l'emoció, limitada als grans mítings, és incapaç de commoure ningú que ja no en sigui un seguidor convençut. Quan la política recorre a les metàfores, enmig de l'erm del seu discurs, sonen rares. I quan als seus actes hi afegeixen un numeret cultural, és un afegit postís, sovint extravagant. Com aquella música de restaurant que ningú no escolta i que fa nosa.

DE POLÍTIQUES CULTURALS, sí que se'n parla. De lleis i de pressupostos. Però no em refereixo a això. El que vull fer notar és que hi ha gent, no sé si molta o poca, que hem arribat a la política no pas des del partit o la ideologia, sinó des de la poesia, la música, el cinema, el teatre, l'art. Ens hi han empès escriptors, músics, artistes i actors. I crec que si molts ciutadans són indiferents a la política o se la miren amb desconfiança és perquè els ha mancat la mediació d'una cultura crítica. Per entendre'ns: hi va haver més programa polític al concert de dissabte que en cap dels discursos polítics que hagi sentit els darrers anys. Allà hi va residir l'alta política. Les provocacions fetes des de la lletjor, des de l'esgarip i la bronca fomenten la desconfiança. En can-

EFE

Al discurs polític,
als debats
polítics,
a l'estratègia
política,
als programes
polítics
els manca
substrat cultural

vi, les cançons de l'Ovidi, la guitarra del Toti Soler, les veus de Gemma Humet i Joan Massotkleiner, amb l'enorme potència de l'art, fan creure en la política, sotraguejant amb eficàcia les nostres consciències més de trenta vegades en hora i mitja.

NO PARLO NOMÉS de la política dels partits. També em refereixo a la que fem la societat civil. M'inquieta que l'impressionant desplegament del moviment sobiranista d'aquests darrers anys hagi tingut tan poca traducció en un creixement de lectors de diaris, de llibres, de demanda de concerts, de públic de teatre o de visites a museus, tot i que la crisi en pugui ser una raó rellevant. Però la reclamació de sobirania nacional, de més justícia social i de llibertat política tindria poc sentit si no anava acompanyada de l'aspiració de més sobirania personal, de més compromís individual i de més llibertat d'esperit. És allò del *Perquè vull!* i del *Va com va* de l'Ovidi: el pas de la resignació a l'exercici de la voluntat individual i col·lectiva, i que hauria de ser el fonament de tota política:

“Si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient
el va com va,
pensa que sols diré fins que més no podré:
va com vull. Com volem”